

Neplanirani štupseraj

NA KAMENJU SE VIDI UČESTALO BLJESKANJE SREBRNIH BOKOVA. TO SU ŠTUPSERI, PODUSTI! KOLIKO IH SAMO IMA... VOLIM IH LOVITI S ISTOM STRAŠĆU KAO I ONIH DAVNIH DANA KAD SAM POČINJAO...

Čitav tjedan pripremali smo se Mišo i ja za subotnji feederaj, pratili vremensku prognozu i vodostaj, dogovarali što će tko nabaviti od nužnih potrepština i "brusili udice". Da idemo na Kupu bilo je neupitno, ali jedno mjesto posebno nas je mamilo, prije svega jer je to tipično zimska pozicija i nismo tamo nikada ni pokušali loviti u ovo doba godine, a

dobili smo prilično oprečne informacije o nazočnosti riba. Valjalo je to osobno provjeriti.

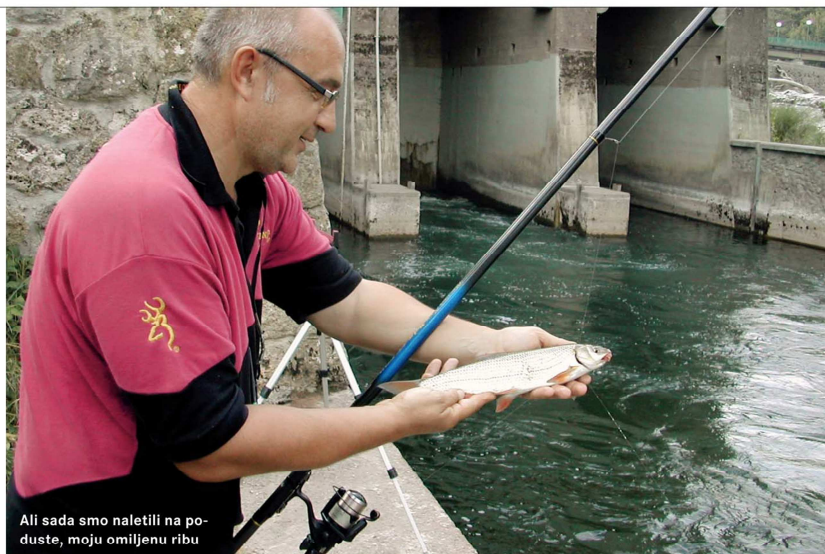
Bez griza

Kratke mjestimične kiše neznatno su povisile vodostaj, ali Kupa nas je na tom mjestu dočekala lagano zamućena, što smo protumačili kao dobar znak. No u samo

svitanje sve je izgledalo mrtvo, riba se nigdje nije javljala, a s mosta je bilo nemoguće snimiti situaciju zbog dubine vode i laganog "štiha". Kako je nebrojeno puta dokazano da vizualni doživljaj ne mora značiti ništa, jer oko je sklono krivoj procijeni, našli smo dobru poziciju s koje fino možemo loviti feederima i zabacili. Na udicama gliste i crvi, hrana Browning Easy Cheesy i Big Fish u omjeru 1:1. Nadao sam se mre-nama, koje vole ovu kombinaciju arome sira i slatkog, no rado je prihvaćaju i neke druge vrste, a štupseri je naprosto obožavaju. No prođe sat, prođu dva, pa i tri... A mi bez griza! Vrhovi ni da zatrepere. Već smo u glavi okretali kombinacije, razmišljali kuda se maknuti, a onda Mišo dobije griz i mrenu oko pola kile. Nedugo potom još jednu. E da bar nije... Ovako smo ostali još dva sata nadajući se da će riba krenuti, ali krenuli smo samo mi - na drugo mjesto. Ako ju se već misli mijenjati, podne je krajnje vrijeme za promjenu pozicije.

Munjara u Ozlju

Kako su mi još na pameti bile mre-ne, sjetim se priča o grdosijama koje se ljeti znaju smjestiti u brzacima ispod hidroelektrane u Ozlju. Imamo u glavi i drugu opciju, ali ovo nam je ionako usput, pa ne bi bilo loše pogledati. Pod Centralom dvojica love, za pretpostaviti je da su otac i sin, a još trojica kibiciraju. Mišo i ja stanemo do njih i promatramo. Dečko pušta plovak niz brzace nekim kratkim, neprimjerenim štapom, ali pravodobno zateže na naglo potapanje plovka i štap se savija. Ima ribu! Nakon dosta napora vadi krasnog podusta. Hvali se da mu je to druga riba danas i da već ima u mreži jednu ploticu, ali on i tata od jutra su tu. A tata? Tata ništa, on je tu samo da mu pravi društvo. Upoznajemo se. Sandro ide u šesti razred i za razliku od tate obožava ribolov. Kaže da čita Športski ribolov i pokušava na sve načine što više naučiti o raznim ribolovnim tehnikama. Gledam sistem kojim lovi i objašnjavam mu da bi morao sve to malo finije posložiti ako želi uloviti više riba. Udica mu je prevelika, najlon predebeo, plovak i olova, koja je čak i pokušao rasporediti po najlonu, preteška. A ne bi bilo loše ni da mu tata kupi malo bolji štap. Obecavamo mu kasnije pokazati

Ali sada smo naletili na poduste, moju omiljenu ribu

Udica s dva crva i kuglica olova na predvezu

kako da složi sistem, ali prvo idemo pokušati uloviti koju ribu. Na mjestu gdje Sandro lovi plitko je, dno je neravno i nije baš pogodno za loviti, ali na kamenju se vidi učestalo bljeskanje srebrnih bokova. To su šupseri, podusti! Koliko ih samo ima... Mišo odmah odlučuje zabaciti feeder unutra, pa što bude...

Mrene!

Stajem na zid kanala ispod turbine i promatram što se tu događa. Na početku, neposredno ispred turbine, voda kulja, pjeni se, juri, a na kraju kanala već polako posustaje. A tu na kraju, na dnu, gdje je i pliće, naziru se sjene velikih riba. Mrene! Dobro, nisu baš tako velike. Procjenjujem ih na kilu do dvije. Tek poneka je malo krupnija. Pokušati ću ih sa zida loviti feederom, ako će ići, jer je struja čak i na kraju kanala još prilično jaka. Feeder je začas složen, hrana već prije zamiješana, a na udicu br. 8 ide debela glista. Prebacujem sredinu kanala gdje je "štrom" najjači i hranilica pada oko metar od suprotnog zida. Feeder postavljam na tripod s držačem štapa, tako da mu je vrh podignut visoko u zrak. No hranilica se svejedno povremeno pomiče, vrh feedera se stalno lagano savija, ali vidi se i podrhtavanje koje uzrokuje napadi riba na slasnu im hranu. Staloženo čekam s rukom na štapi, a pri naglom jakom savijanju vrha kontriram. Poslije kratke borbe vadim mrenu tešku malo preko ki-

Nas novi prijatelj Sandro ide u šesti razred i obožava ribolov

lograma. Odjednom aplauz. Tek tada spazim iza leđa grupu od petnaestak turista iz Dalmacije, koji su očito na nekom putovanju svratili vidjeti 101 godinu staru ozaljsku Munjaru. Ali ubrzo je, pošto sam pustio mrenu, uslijedilo glasno negodovanje, uz komentare da se ribe te veličine kod njih ne vraćaju u more. Nekoliko narednih zabačaja donijelo mi je identične grizove i slične, pa i manje mrene. Od onih monstruma o kojima se priča ni traga. Pokušao

sam i s velikom kockom Tirolske, pa u samoj pjeni odmah ispod turbine, ali samo sam se iznervirao jer se hranilica divlje kotrljala i bilo je teško tako loviti.

Tu su dečki!

Mišo je za to vrijeme uredno dobivao sitnije mrene i solidne plotice, ali imao je i bezbroj zadjeva te nekoliko izgubljenih hranilica. Preokret u mojoj glavi dogo-

Sandro i grgeč. Osim njega ulovio je i lijepe poduste...

dio se onog trena kad sam ulovio štopse-
ra. Znači, tu su dečki. Odlazem feeder na
stranu kako bi mu se poslije ponovno mo-
gao vratiti ako što pođe po zlu, a iz torbe
vadim bolognes. Šestmetarski Browning
Champions Choice uvijek je sa mnom, bez
obzira na kakav oblik ribolova sam pošao,
jer nikad se ne zna... Ribolov bolognesom
ipak mi je najdraži. A štopseri... Uvijek mi
nanovo predstavljaju izazov i volim ih lo-
viti s istom strašću kao i onih davnih dana
kad sam počinjao. Stavljajući GTM-ku na
bolognes još jednom bacim oko na vodu
kako bih odredio gdje bi bilo najpamet-
nije loviti i kakav sistem složiti. Plovak u
obliku bačvice nosivosti 6 grama trebao bi
biti optimalan za povratnu struju koju sam
primijetio pod suprotnim zidom kanala,
odmah iza pjene ispod turbine. A tu bi se
po mojoj procjeni trebali zadržavati štop-
seri, koliko ih poznajem. Plovak optereću-
jem samo s torpilom od 6 grama, osnovni
najlon mi je Browning Cenitan promjera
0,16 mm, a ispod torpile mala trostruka
vrtlica (kako bi se predvez što manje uvr-
tao). Predvez dužine 40 cm radim od God-
zille promjera 0,12 mm, a na kraju dolazi
udica Gamakatsu 1060N br. 16 i na njoj dva
crva. Petnaestak centimetara od udice sti-
snem olovnu kuglicu br. 3 (0,22 g). Dubinu
podesim napamet i zabacim na vanjski rub
glavne struje. Plovak kreće malo prema
naprijed, a onda ga uhvati vir i nekoliko
puta zavrti, pa se počne polako vraćati.
Plovi nesmetano i polako, ali ja još uvijek
ne znam jesam li pogodio dubinu. Staza te
povratne struje je svega nekoliko metara,
a kako se ništa ne događa izvadim sistem i
podignem plovak za desetak centimetara.
Bacim na isto mjesto, plovak se opet zavrti
i polako počne vraćati, ali sad se malo na-
kosio... Odjednom naglo nestane. Kontra!

Mišo je nizvodno lovio sitniju ribu

Nije bilo ni tako loše...

Ništa. Spustim plovak za 5 centimetara i
ponovim radnju.

Griz za grizom

Opet plovak polako putuje, povremeno se
lagano nakosi, pa napokon opet nestane.
Zategnem, ali ovaj put bolognes ostane sa-
vijen. A onda osjetim tupe udare na vrhu
štapa. To je to. Štopser! Znao sam i prije
nego sam ga ugledao na površini. Prepo-
znao bih ga među svim ribama svijeta. Zid
na kojem stojim visok je pa ga prihvaćam
dugačkim podmetačem. Dolazi Mišo i
baca par fotki. Sad mu je žao što i on nije
ponio bolognes. - Mišo, što ne ide za to-
bom, ponesi - citiram mu Grginu mudru
izreku. Budući da mu se više ne da loviti
feederom, kažem mu da pomogne malom
Sandru složiti sistem "kako Bog zapovi-

jeda", da bi ulovio još koju ribu osim one
tri (u međuvremenu je dobio lijepog grge-
ča!). Ja u hranu, onu otprije, za koju sam
već rekao da provjereno mami štopsere,
dodajem dosta crva i radim velike, teške
kugle. Bacim samo tri u onaj vrtlog i nast-
vim s ribolovom. Griz za grizom. Povre-
meno dohranjujem i lovim. Samo štopseri.
Dolaze još trojica potencijalnih ribiča, pa
još dvojica. Isprva malo gledaju, a onda,
budući da su vidjeli da štopseri primaju,
poredaju se nizvodno od mene i pokuša-
vaju loviti. Pokušavaju, ali kako kroz 2 - 3
sata nisu ulovili ni ljuske, odlaze. Ali zato
je Sandro uz Mišinu asistenciju ulovio još
dva krasna štopsera. A siguran sam i da
će mu uskoro ulovi biti znatno obilniji, jer
želi učiti i naprosto uživa u ribolovu. Da je
bar više takve djece!